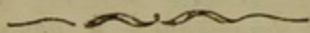

զհետ եղեն իմանալոյն : Վանդի քաջ
գիտացին՝ զի եթէ զկենցաղս սիրէին,
ոչ կարէին սիրել և զհանգերձեալն,
և զհայր հանդերձելոյն . քանզի քաջ
ի միտ առին զասացեալն ՚ի Տեառնէ
եթէ՝ « Եւ կարէք երկուց տերանց
ծառայել, Ետուծոյ և մամոնայի » :
Եւ Եւ մէք ծանկցուք զկոչումս սուրբ
յոր կոչեղաց ՚ի Տեառնէ, և թողեալ
զստիս՝ զհետ լիցուք հանդերձելոյն,
և խոկացուք հանասլաղ զոր մահուն
և զգատաստանին, զի մի՛ եկեալ Տէրն
յանկարծակի գտանիցէ զմեզ ՚ի քուն,
ընդ մէջ հատանիցէ, և զբաժինս մեր
ընդ անհաւատս դիցէ . զի ինքն ասաց
ամենայն հաւատացելոյ թէ՝ « Եւ
թուս կացէք զի ոչ գիտէք զժամ և
զժամանակ, թէ երբ գայցէ Որդի
մարդոյ » . և թէ՝ « Եւրանի ծառայիցն
այնոցիկ՝ զորս եկեալ Տէրն գտանիցէ
արթունս և սրտաբառս . ամէն ամէն
ասեմ՝ ձեզ, զի գօտի ընդ մէջ ածցէ
և բազմեցուսցէ զնոսա, և անցեալ
պաշտեցէ զնոսա » :

ԳԻՐԻԷԼ

Պօղոս Կարապետեանց :

« Լաւ է մարդոյ բնաւ չծնանիլ,
քան կեալ յանցաւորութեամբ » :

ՀՈՄԵՐՈՍ

Եւնայն գոյութիւն որք ընդ տիւ
եղերս՝ բանականի և զգայականի բե-
րեն յանձինս զյաակութիւն, որք ըս-
տեղծեալ են ՚ի փառս Ետուծոյ, զի
Ետուած փառաւորի և փառաւո-
րեալ է միայն յարարածս իւր : Որպէս
ամենայն գոյութիւնք, նոյնպէս և
մարդն՝ ՚ի մէջ ամենայն արարածոց
գերագոյն հանգիստանայ գեղապանծ
վայելքութեամբ և իմացական ձրիւքն,

պարտի զամենայն զգուշութիւն յան-
ձին ունել ոչ անցանել զպատուիրա-
նաւն և զօրինօք զորս եղ արարիչն
բնութեան, և փառաւորել զՏէր ՚ի
գործս բարիս որոյ վասն և ծնեալ խկ
է . ահա զայս պարտաւորութիւն
նոյն ինքն բանականութիւնն դնէ ՚ի
վերայ նորա : Եւ թէ չգիտիցէ նա զվախ-
ճանական նպատակն որ վասն ծը-
նեալ է, ոչ գործէ զարժանին բնու-
թեան իւրոյ, այլ թերադուր բնու-
թեան և եթ հետեւի և ծառայէ նմա,
և հեռացել հեռանայ յիսկական յատ-
կութենէ մարդկութեան և ՚ի վախ-
ճանէն իւրմէ և յանցաւոր գտանի,
աստ ահա ՚ի յանգ ելանէ բարոյա-
կանն Հոմերի թէ՝ « Լաւ է մարդոյ բը-
նաւ խկ չծնանել, քան կեալ յանցա-
ւորութեամբ » : Օ ի մարդ յանցուց-
եալ ոչ միայն անձին բերէ զազէտս ան-
թիւս, այլ և զայլս անկարգ վարու-
քին դայթակղեցուցանէ և լինի ա-
ռիթ կորստեան նմանոյն . և կամ
եթէ չար ինչ արարեալ է, երկուցեալ
ի կորստենէ պատուոյն՝ ջանայ արստա-
ւորել և զայլս վայրապար, որով լինի
և մարդասպան : Հարցցուք ուրեմն,
եթէ ոք անձինն անարժան և յան-
ցաւոր գնացիւք և զայլս գայթակ-
ղեցուցանէ, քանի՞ կրկնապատիկ պատ-
ժոյ չիցէ արժանի . այն, եւ ես ա-
սեմ՝ ըստ Հոմերի թէ, լաւ է այն
պիւսն չծնանել, քան ծնանելով
անչքացուցանել զփառս բնութեան
իւրոյ . ահա վասն այսպիսեաց ասէ
Վրիստոս . « Եւ եր նմա եթէ չէր խկ
ծնեալ » : Եւ Ետուած ինքնին ստրջա-
ցաւ վասն ստեղծանելոյն զմարդ . ուս-
տի զայնոցիկ որք առ Նոյնն՝ ասէ .
« մի մնացէ հօգի իմ ՚ի մարդիկդ այդ՝
վասն լինելոյ դոցա մարմին » : Վանդի
մարմնով միայն էին և չիջեալէր լոյսբա
նականութեաւ առ նոսա, և մեռեալ հոգ-

և ունեւորոյ և զամենեւեան ջրհեղեղաւ կորոյս, զի յայդպիսեաց աստի հեռի է բարւոյ անկեալութիւն. իբր ըզնչաւոր գիտակ մեռելատիւ ջրջին յաշխարհի ՚ի մնաց մարդ կուէն. իշուսն զի զամենայն մնաստարս պարտիմք ՚ի բաց մերժել ՚ի մենջ, ապա զայս օրինակ գոյթակեցուցիւ և թէ երբեք գտանիցին առ մեզ, ՚ի բաց հեռացուցուք ըստ բանին Վրիտասի թէ « Եթէ՝ աջ ձեռն քո գոյթակեցուցանէ զքեզ, հաս զնա և ընկեա ՚ի քեհո, որով և զծաղիկ հասակ պատանեկութեան մերոյ պահեմք անթառամելի իբր ՚ի խորշակաբեր հոգմաց :

Ներքին Պաշտաստիւն
Անթիքի :

Ա. Ռ. Ա. Կ
Դեղեցիկ կաղնի :

Հովիւ մը իւր որդւոյն հետ կաղնիի մը չաքին տակ նստած ժամանակ երեք օտարական մարդիկ հանգիսեցան հոն, որոնց հագած կարմիր և երկնագոյն հանգերձր, գլխունն դրած աղջու մորե է գլխարկը եւ հրացայտ գէնքերնին զինուորական կարգէ ըլլալ կը ցուցնէին զիրենք :

Կանգնեցան ասոնք կաղնիի քով աւոր գեղեցիկ թիւնը դիտելու, որուն վրայ հիանալով անոնցմէ մէկը ըսաւ. « Ի՞նչ պատուական ծառ է, եթէ ասոր փայտովը ածուխ շինուի մեծ շահ կը նայ բերել » : Հովիւը պատասխան տուաւ այս խօսքերուն ըսելով. « Ի՞նչ խաղործ այդ ըսածդ կարելի է » :

Յետոյ երկրորդը դարձաւ ըսաւ. « Ի՞նչ է հնար ըլլար ասոր կեղեւը առնել, կաշի աղելու համար տաշտ մի շինել կուտայի որ ամբողջ տարի մի կ'երթար ինձ » : Հովիւը դարձեալ ըսաւ. « Ի՞նչ ճշմարիտ է, խաղախորդ,

բայց ախտս չէ՞ տղաքէս գեղեցիկ կաղնիի կարելու » : Երջուպէս երրորդը սկըսաւ խօսիլ ու ըսաւ. « Ի՞նչ է, ի՞նչ ալ շատ կաղնի բեռցած է, ուր էր որ ասոնցմով իմ խոզերս պարարտացնէի, և աղնիւ երշիկներ շինէի ծախելու համար » : Հովիւը անոր ալ աս պատասխանը տուաւ. « Եւ ապա, քիչ ժամանակէն պիտի ծախուին այդ կաղնիները, և դու կրնաս տիրոջը քովն երթալ և ծախու առնել զանոնք » :

Երբոր օտարականները մեկնեցան, տղան ըսաւ իւր հօրը. « Հայրիկ, շատոնց ՚ի վեր է որ կը ճանչնաս այդ մարդիկը » : Հայրը պատասխանեց. « Եւ առաջին անգամ է որ կը տեսնեմ զիրենք » : Կրկնեց տղան. « Ուրեմն ուսկէ՞ց գիտես, որ առաջինը ածխաղործ է, երկրորդը խաղախորդ, և երրորդը մագործ, որովհետեւ կարելի չէ զանոնք տեսնալով միայն ինչ արհեստի տէր ըլլալին իմանալ, ինչու որ երեքն ալ զինուորի հագուստ հագած են » : ճշմարիտ է, կրկնեց հայրը, որ կարելի չէ զանոնք իրենց հագուստէն ճանչնալ, բայց ես կրնայ խօսքերնէն իմացայ արհեստին, որով հետեւ ամեն մարդ իւր գործերուն վրայ յօժարութեամբ կը խօսի, մանաւանդ ամեն բանէն աւելի նախաձեռն կը համարի իրեն պիտանի եղանակներուն վրայ խօսիլ : Եւ այդ և առաջինի մարդիկ միշտ բարի բաներու վրայ կը խօսին, իսկ փառերը իրենց խօսքով զիրենք կը մատնեն, անոր համար ամեն մարդ գիւրաւ կրնայ ճանչնալ զանոնք և զգուշանալ անոնց օրինակին հետեւելու :

Բերնին խօսքերը կրնան ամեն բան յայտնել, ինչ որ մարդիկ կարծեն որտի խորը ծածկել :

Գեորգ Տ. Յարտ-Լիւն-Էն
Իւստիւլի. Աւ. Ժ. Կ. Կ.